ఒక ఎలుక కథ

వెనకటికో ఈగ ఇల్లలుకుతూ అలుకుతూ తన పేరు మరిచి పోయిందిట...అలా మరిచిపోవడానికి, ఈగ కారణాలేవో ఈగ కున్నాయి. మీమట్టుకు మీకే కారణమూ లేదు. నేనే మాట చెప్పినా మీ చెవి దాకా రాదు. వచ్చినా, దాన్ని చెవి నేసుకోరు. మీకు చెప్పినా, ఆ మొండి గోడకు చెప్పినా ఒకటే!'' అన్నది మా ఆవిడ విసుగ్గా.

"వంద" అన్నాను మెల్లిగా.

"అదేమిటి?"

"నువ్వీ కథ చెప్పడం, ఇది వందోసారి'' అన్నాను.

ఆవిడ నవ్వబోయి మానేసి నట్లనిపించింది.

''అయితే నేనెన్నిసార్లీ కథ చెప్పిందీ, జాగ్రత్తగా లెక్కెట్టు కున్నారన్నమాట!" అంటూ ఒక్క క్షణంపాటు నన్ను పరిశీలనగా చూసింది. ''మా నాన్న తెల్ల దొరలతో పోట్లాడి స్వరాజ్యం తెచ్చారు. మా అన్నయ్య నల్ల దొరలతో పోట్లాడి సొంత రాష్ట్రం తెచ్చాడు. అయినా ఏం లాభం? నేను మాత్రం మీచేత వో పిచ్చి ముండా ఎలుకల బోను తెప్పించ లేక పోతున్నాను'' అన్నది సన్నగా నిట్టూరుస్తూ.

మా అత్తగారిది దేశభక్తి వంశమని, మీకీపాటికే తెలిసి ఉండాలి. అలాంటి వంశంలో పుట్టిన వారికబ్బే నేవళాలన్నీ మా ఇంటి దానికీ అబ్బాయి. చిత్రమేమిటంటే, ఇంత కాలంగా కాపరం చేస్తున్నా, ఆ లక్షణాల్లో ఏ ఒక్కటీ నాకు వంట పట్టలేదు. అందుకు

విచారమూ లేదు. అయితే ఆ లక్షణాలను ఆమోదించడం కూడా నా వల్ల కావడం లేదు.

ఎలుకలబోను తీసుకురావడంలో "చేతగాకపోవడం" అన్నదేమీ లేదు. బద్ధకం అంతకన్నా కాదు. ఘుమ ఘుమలాడే పదార్థాలను బోనుల్లో ఉంచి, వాటికోసం వచ్చిన ఎలుకలను ఆ బోనుల్లో చిక్కుకు పోయేలాగా చేయడంలో నాకు మోసం తప్ప దగా తప్ప ఇంకేమీ కనిపించడం లేదు.

నేనయినా మోసమన్నా దగా అన్నా బొత్తిగా తెలీని అమాయకుణ్ని కాదు. తెలివైన వారిని పట్టి కొట్టించడంలో వో పోటీ, సరదా ఉంటుందని కూడా నాకు తెలుసు. నా దృష్టిలో ఎలుకలు తెలివైనవి కావు. అవి పిచ్చివి. అమాయకమైనవి. వాటిని చూసి జాలి పడవలసిందే తప్ప పట్టుకో కూడదని నా ఉద్దేశం. ఆ మాటే ఆవిడతో అన్నాను.

"నా మాట మీదకన్నా, ఆ దిక్కుమాలిన ఎలుకల పట్ల మీరెందుకు మొగ్గు చూపుతున్నారో నా కర్థం కావడం లేదు, నేను 'అవు' నన్నదాన్ని మీరు 'కా' దనడమే దీక్షగా పెట్టుకున్నట్టు నాకు తోస్తున్నది" అని రుస రుస లాడిందావిడ.

ఈ వ్యవహారాన్ని ఇంతకన్నా ముదర నివ్వడం మంచిది కాదని తేలిపోయింది. అలా తేలిపోయాక నేనే ముందుగా సంధి సంభాషణలు ప్రారంభించాను.

"చూడోసే! నువ్వు ప్రతిదాన్నీ భూతద్దంలోంచి చూడబోకు. ఆ దిక్కుమాలిన ఎలుకల బోను తీసుకురాకపోవడానికి నా బద్ధకం తప్ప, ఇంకే కారణమూ లేదు. సాయంకాలానికల్లా నేనా బోను తీసుకొస్తే సరి!" అని ఆవిడమీదే వొట్టేసుకొన్నాను.

"చూస్తాగా" అన్నదావిడ నా మాట మీద విశ్వాసం లేనిదానికి మల్లే!

పరమేశ్వరుని కరుణా కటాక్షంవల్లనయితేనేం, నా పూర్వ జన్మ సుకృత విశేషం వల్లనయితేనేం, నేను తెచ్చిన ఎలకలబోను మా ఆవిడకు నచ్చింది. అందులో పకోడీలు, ఉల్లిపాయలు ఉంచి, ఎలుకలు బాగా తిరిగే మూలగా, ఆ బోను నుంచి, రోజూ కదనొక్కివేసే తలుపుల్ని ఆ రోజున వార వాకిలిగా ఉంచి — ఇంత కాలానికయినా తన పట్టుదల నెరవేరినందుకు సంతోషించి, నిద్రకు ఉపక్రమించిందావిడ.

క్షమించండి!

నాకయితే నిద్ర పట్టలేదు. ఏ క్షణాన్నయినా ఎలుకలు బోనులో చిక్కుకు పోవచ్చునన్న భయం, నన్నాపాదమస్తకం కుదిపి పారేస్తున్నది. చీమ చిటుక్కుమన్నా నా ప్రాణం జివ్వుమని లేచి పోతున్నది. ఒకానొక దశలో - ఆ బోనుకు బిస తప్పించడమో లేదా ఎలుకలు దూరకుండా తలుపుల్ని బిగించడమో చేయకుండా ఊరుకోవడం నాకు అసాధ్యమనిపించింది!

''మీ రిక్కడిదాకా 'రా రేమో' ననుకొన్నాను. రాకపోతే ఏం చేయాలో నాకు తట్టలేదు. మిమ్మల్ని పక్కకు పిలవడమెలాగో తోచక, ఇందాకణ్నించి తన్నుకుంటున్నాను. అదృష్టవశాత్తూ మీరే వచ్చారు."

అది కొత్త గొంతుక. నాకు అల్లంత దూరంలోంచి గుస గుస లాడుతున్నట్లుగా వినపడింది. ఆ గొంతుకకోసం కళ్ళు చికిలించి చూస్తున్నాను.

"నే నిక్కడున్నాను. కొంచెంగా వొంగి చూస్తే తప్ప కన బడను. భయపడకండి...గడిచిన వారం పదిరోజులుగా మీ ఆవిడగారికి కంటినిండా నిద్రలేదు. మమ్మల్ని పట్టుకోవడానికి మీరు తెచ్చిన

సరికొత్త బోనును చూశాక వారు అదమరచి నిద్రపోతున్నారు" అన్నది ఎలుక కాస్త ఎకసక్కెంగా.

హత్య చేయడానికో నిముషం ముందు, దొరికిపోయిన హంతకుని లాగా నేను ఎలుకకు దొరికిపోయాను.

"ఇలా లోపలకు రా. ఆ పక్క గదిలోనే మా ఆవిడ ఉంది. అనవసరంగా ఆవిడ నిద్రను పాడుచేయడ మెందుకూ? ఈ లోపలయితే తలుపులు కూడా వేసుకొని మనం స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకోవచ్చు" అన్నాను మెల్లగా.

ఎలుక ఫక్కుమని నవ్వి, ఒక్క దూకులో లోపలికొచ్చి, ఎదురుగా ఉన్న దిండు మీద కూచున్నది. నే నేమో కుర్చీలో కూచున్నాను.

"మా ఆవిడ ఆ గదిలో ఉన్నదనీ, ఆవిడ నిద్రను పాడుచేయడ మెందుకనీ, నే ననగానే ఫక్కుమని నవ్వా వెందుకు? ఆవిడకు నేను భయపడుతున్నాననీ, అందుకనే అలా అన్నాననీ నీ అనుమానం. నువ్వు నవ్వింది కూడా అందుకేనని నా అనుమానం. అవునా?" అన్నాను.

"అబ్బే అదేం కాదే!" అన్నది ఎలుక ఆశ్చర్యపోతూ. "మీరు మీ భార్యగారికి భయపడడమూ, వారు, మీకు భయపడడమూ మీ వ్యక్తిగత సమస్యలు. అయినా అందులో నవ్వుకోడాని కేమీ లేదు కూడా. నేను నవ్వించెందుకంటే 'స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకోవచ్చు' అని మీరన్నందుకు. సమాన స్థాయి గలవాళ్ళు మాత్రమే స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకో గలుగుతారు. ఎక్కువ తక్కువలనేవి ఏ రూపంలో ఏ ఇద్దరి మధ్య ఉన్నా, అక్కడ 'స్వేచ్ఛ' అనేది చచ్చిపోయి తీరుతుంది. బలం ఉన్నవారు చెబుతారు. బలంలేని వారు వింటారు బలవంతుడు ఆజ్ఞలను జారీ చేస్తాడు. బలహీనుడు విన

యంగా వాటిని అందుకొంటాడు. ఇందులో స్వేచ్ఛకు తావే లేదు మీరు బలవంతులు. నాకు బలంలేదు. మీరు చెబుతారు. నేను వింటాను. కనుక మనం స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకోవడమన్నది అక్షరాలా అబద్ధం" అన్నది ఎలుక.

మెడకు బెత్తెడు ఎడంగా 'ఫెడీ' మని చరిచినట్టు కిలారించి పోయాను. అందులోంచి బయట పడడానికి నాకొక్క సేపు పట్టింది.

"మా ఆవిడ పోరు పడలేక నేనో బోను తెచ్చాను. అందులో ఘుమఘుమలాడే వాటినేవో ఉంచి, మీరు తిరిగే చోట ఆ బోనును పెట్టింది మా ఆవిడ. అది తెలియక ఆ బోనులో ఇరుక్కొని మీరు చచ్చిపోతారేమోనని నా భయం. అలా చావకుండా కాపాడదామని వస్తున్నాను. అంతలోకే నువ్వే ఎదురయ్యావు!" అన్నాను

ఈ మాటలంటున్నంత సేపూ ఎలుక నా ముఖాన్ని పరిశీలనగా చూస్తునే ఉంది.

"మీ కసలు చావంటే భయమా? లేకపోతే నాలాంటి అల్ప జీవులు చావడమంటే మాత్రమే భయమా?" అన్నది ఎలుక కూపీ లాగుతున్న ధోరణిలో.

"చావంటే భయంలేదు — అది సహజమైనదైతే! ఇక్కడ జరుగుతున్నదేమిటంటే నీకొక్కవలసిన తిండిని ఎరగావేసి, నిన్ను మోసంచేసి, దగాచేసి బోనులోకి రప్పించి, ఆ తరువాత చంపుతున్నాం. మోసంతో నిండిపోయిన ఈ తరహా చంపడాలంటేనే నా కసహ్యం. అందుకే— ఆ రహస్యాన్ని భరించలేకనే — నిన్ను విడిపించుదామని వస్తుంటే—" ఎలుక అదోలాగా నాకు నమస్కారం చేసింది !

"మీరన్న మాటలన్నీ నిజమే అయితే మీ దయకు ఎన్నిసార్లు కృతజ్ఞతలు చెప్పుకొన్నా చాలదు...మీరు నన్ను క్షమిస్తానంటే వో

మాటంటాను. మీరన్నదాంట్లో నాకు నటన కనిపిస్తున్నదే తప్ప, నిజాయితీ కనిపించడం లేదు. ఎందుకంటే - తిండిని ఎరగా వేసి, ఎలుకల్ని మోసంచేసి చంపుతున్న విధానాన్ని, మీరు భరించలేక పోతున్నామన్నారు. ఇంతకన్నా భయంకరమైన ఎరలను వెదజల్లి అసంఖ్యాకులైన మామూలు మనుషుల్ని, అల్పసంఖ్యాకులైన కొద్ది మంది తెలివైనవారు మోసం చేస్తున్నారు. దగా చేస్తున్నారు. అవి కనిపించకుండా మధ్య మధ్య ప్రజాస్వామ్య మంటున్నారు. సామ్య వాద మంటున్నారు. అడుగునుండీ అభ్యుదయమంటున్నారు. ఇవన్నీ ఘుమ ఘుమలాడే ఎరలు కావా? వీటిని పదే పదే వూదివూది అధిక సంఖ్యాకులను మోసం చేస్తున్నారు కాదా! ఈ మోసంలో ఈ దగాలో ఇరుక్కుపోయి, గిలగిల లాడుతున్న వారిని గురించి మీరు విచారించిన దాఖలా నా కెక్కడా కనబడలేదు. తిండికోసం దొంగ తనాలు చేస్తున్నవాళ్ళు, శీలం అమ్ముకుంటున్న వాళ్ళు, అడుక్కు తింటున్న వాళ్ళు, హత్యలు చేస్తున్న వాళ్ళు, అలా చేసినా కడుపు నిండక వటించి వటించి చస్తున్నవాళ్ళు, ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటు న్నవాళ్ళూ, మీ రెటు చూసినా కనపడతారు. వారిని గురించి మీరు జాలి పడ్డారా? వారి నా బోనుల్లోంచి తప్పించడాని కెప్పుడన్నా ప్రయత్నించారా?'' అన్నది ఎలుక.

దాని ధోరణి చూశాక దోవనపోయే తద్దినాన్ని పిలిచి నెత్తి నెక్కించుకోవడమంటే ఇదేనేమో ననిపించింది !

''అయితే - నిన్ను విడిపించాలనుకోవడమే దోషమంటావా?'' అన్నాను ఆఖరుకు విసుగెత్తిపోయి.

''మీరు - మరోసారి నన్ను మన్నించాలి. 'నన్ను విడిపించ డం దోష' మని నేననడం లేదు. రకరకాల ఎరలకోసం ఆశపడి అనేక రకాల బోనుల్లో కూరుకుపోతున్న మనుషుల్ని గురించి పట్టించుకోక

పోవడం దోషమని చెప్పడమే నా ఉద్దేశం. మరి - నాకేమో, మీకు తెలిసినన్ని సునోజనాలు తెలియవు. నా పిచ్చి ధోరణిలో చెప్పి, మిమ్మల్ని విసిగించి ఉంటాను" అని తల బాదుకొన్నది ఎలుక. "నేను, బోనులో ఇరుక్కుంటానేమోనని మీ భయం. ఒకవేళ ఇరుక్కుంటే నన్ను విడిపించి, వో మంచి పని చేశానన్న తృప్తిని పొందుదామని మీరాశించారు. నేనేమో, ఆ బోనులో చిక్కుకోకుండా, నేరుగా మీ దగ్గరకు వచ్చి, మీకా తృప్తి లేకుండా చేసి, మిమ్మల్ని బాధించాను. మీలాంటి మంచివారి నలా బాధ పెట్ట కూడదు. అంచాత ఆ బోను దగ్గరకు పోదాం పదండి. నేనేమో అందులో దూరిపోతాను. ఆ తరవాత మీరు నన్ను విడిపించేసి, తృప్తి పడుదురు గాని!" అన్నది ఎలుక.

ఇద్దరం బోను దగ్గర కొచ్చాం.

నిస్సంకోచంగా, ఎలుక బోనులోకి దూరింది. నేను బోను తలుపును అటూ ఇటూ కదిపి చూశాను.

"ఇక నన్ను విడిపించి తృప్తి పడండి స్వామీ!" అన్నది ఎలుక మెరిసిపోతున్న కళ్ళతో.

బోను తలుపు ఒకంతట తెరుచుకోదని గట్టి నమ్మకం కలిగాక, బోను నక్కడే వదిలేసి, గది తలుపుల్ని వేస్తున్నప్పుడు—

"అదేమిటి?" అన్నది ఎలుక బిత్తర పోతూ.

"అదంతే!" అన్నాను.

ఎలుక - ఒక్క నిమిషం - ఒకే ఒక్క నిమిషం నన్ను గుచ్చి గుచ్చి చూసింది.

"మీకు రుచించని సత్యాన్ని, రుచించని ధోరణిలో చెప్పానని, నేను ఆలస్యంగా గ్రహించాను. ఈ పొరపాటు నాదే! నేనీ

బోనులోకి దూరాక, మీరు నన్ను విడిపించరేమోనన్న అనుమానం నాకు వచ్చి ఉండవలసింది. రాలేదు. అలా రాకపోవడం కూడా నా పొరబాటే! మీ మోసానికీ, దగాకూ లొంగిపోయి, నా వారందరూ మూకుమ్మడిగా బోనులో చిక్కుపడిపోకుండా - నేను మాత్రమే ఇరుక్కొని, మిగతా వారిని కాపాడగలిగాను. అదొక్కటే నా కింద లో మిగిలిన సంతృప్తి. మనుషుల్లో ఎలాంటి విశ్వాసఘాతకులూ, నమ్మకద్రోహులూ, నయవంచకులూ ఉంటారో, మావాళ్ళిప్పటి కన్నా ప్రత్యక్షంగా తెలుసుకుంటారు. నన్ను చూసయినా వారు నేర్చుకొంటారు..."

నేనింకా అక్కడే ఉంటే, ఏ చెత్త వాగేదో నాకు తెలియదు. తెలుసుకోవాలని కూడా నాకనిపించ లేదు. అందుకని తలుపులు బిగించి ఇవతలి కొచ్చేశాను.

ఇప్పుడా ఎలుకమీద నాకు పిసరంత జాలి కూడా లేదు.

ఎందు కుంటుంది?

అది ఎలుక!

నేను మనిషిని!!

—:o:—